

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: K. S., zastoupené Mgr. Romanou Kotulanovou, advokátkou se sídlem Praha 5 - Smíchov, Nádražní 114, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2005, čj. 46 Az 26/2005 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Romany Kotulanové se určuje částkou 3225 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 5. 2005, čj. OAM-404/VL-20-JE01-2005. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a současně bylo

vyšloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatelka uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvádí, že při projednávání její žádosti o azyl došlo k pochybení správního orgánu. Rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl. Uvádí, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 správního řádu. Proto správní orgán nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Svá tvrzení odůvodňuje odvoláním se na názor v Příručce postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, konkrétně se odvolává a upozorňuje na čl. 53 a 43, které cituje. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Návrh na přiznání odkladného účinku považuje za neopodstatněný.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání

odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uvedla, že uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ale podle obsahu lze důvody, které zmiňuje, podřadit pod důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s., tedy vady řízení před správním orgánem.

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 25. 2. 2005 podala stěžovatelka žádost o udělení azylu, a pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu byl proveden dne 31. 3. 2005 v pobytovém středisku B. p. B. – J.. Ve své žádosti uvedla, že v srpnu 2003 opustila Ukrajinu, protože se bála o svůj život. Na Ukrajině měla přítele, se kterým žila v jedné domácnosti a který je otcem jejího dítěte. V únoru nebo březnu 2003 přišla k nim domů policie a oznámila jí, že její přítel zabil několik lidí a že jednou z obětí byla policistka. Označili ho za vraha a řekli jí, aby proti svému příteli svědčila a pokud odmítne, bude považována za spolupachatelku. Přítel byl zadržen. Stěžovatelka se podrobila výslechu, ale ještě před zahájením soudního jednání za ní začali chodit kamarádi přítele, kteří ji upozornili, že pokud bude proti svému příteli svědčit, zabijí ji. Sdělila policistům, že jí bylo vyhrožováno, ale ti ji uklidňovali, že se nic nestane. Na jaře 2003 proběhlo jednání u soudu, u kterého svědčila proti svému příteli. Asi měsíc po té odcestovala do České republiky, po celou dobu se ukrývala. Koncem července 2003 se vrátila na Ukrajinu; chtěla vidět své dítě a myslela, že se situace uklidnila. Známi jí řekli, že kamarádi přítele ji stále hledají. Dne 18. 8. 2003 odjela na 3 měsíce do Polska, kde si vyřídila doklady pro vycestování do České republiky, do níž dne 18. 11. 2003 přicestovala; od té doby je zde stále. Nyní žádá o azyl, protože se obává návratu na Ukrajinu a skončila jí platnost víza. Vstupem do azylového řízení si chce legalizovat pobyt v České republice. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 18. 5. 2005, čj. OAM-404/VL-20-JE01-2005 stěžovatelce azyl neudělil z důvodu nesplnění podmínek ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Pokud jde o řízení před správním orgánem, je povinností správního orgánu respektovat základní pravidla řízení, vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu vyjadřující v obecné formě hlavní zásady správního řízení, rozvedené a konkretizované v dalších zákonných ustanoveních. V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité

skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Správní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno. Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že žalovaný zjistil přesně a úplně skutečný stav věci, když zjistil, že stěžovatelka žádá o azyl z důvodu legalizace pobytu v České republice a že ani z tvrzení stěžovatelky nevyplývá, že by byl dán některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Rovněž si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, které z těchto zjištěných podkladů vyplývá. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí žalovaného vydáno v souladu se zákony a je také dostatečným způsobem odůvodněno. Nejvyšší správní soud neshledal naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ke stížnostní námitce stěžovatelky, kterou se odvolává na čl. 53 a 43 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, nemůže Nejvyšší správní soud s ohledem na dikci ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout, neboť tuto námitku stěžovatelka poprvé uplatnila až v kasační stížnosti, ačkoli jí nic nebránilo ji uplatnit v řízení před krajským soudem.

Krajský soud v Praze tak nepochybil, když žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 3 x 1000 Kč za tři úkony právní služby – převzetí a příprava věci, písemné podání soudu týkající se věci samé a nahlížení do spisu dne 11. 10. 2005 a dále 3 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), odst. 3 a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 3225 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu